

- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte: czy wykładni art. 20 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z dnia 23.11.1995 r., s. 31) należy dokonywać w ten sposób, że kontrola przeprowadzona w oparciu o rejestr, o którym mowa w art. 18 ust. 2 tiret drugie tej dyrektywy, który jednak nie zawiera określonej tam informacji, nie może być uznana za kontrolę skuteczną?
- 6) Czy wykładni art. 7 — a w niniejszym przypadku w szczególności lit. e) — dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z dnia 23.11.1995 r., s. 31) należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce polegającej na zatrzymywaniu adresów IP użytkowników strony internetowej bez ich wyraźnej zgody?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien (Austria) w dniu 10 marca 2009 r. — Ingrid Schmelz przeciwko Finanzamt Waldviertel

(Sprawa C-97/09)

(2009/C 129/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ingrid Schmelz

Strona pozwana: Finanzamt Waldviertel

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sformułowanie „jak również dostawy towarów i usług dokonywane przez podatnika niezamieszkałego na terytorium kraju” zawarte w art. 24 ust. 3 i w art. 28i szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾ (zwanej dalej „szóstą dyrektywą”), w brzmieniu nadanym mu przez pkt 21 dyrektywy Rady 92/111/EWG z dnia 14 grudnia 1992 r. zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG i wprowadzającej środki upraszczające w odniesieniu do podatku od wartości dodanej oraz uregulowanie transponujące ten przepis do prawa krajowego⁽²⁾ naruszają Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską (zwany dalej „traktatem WE”), w szczególności zasadę niedyskryminacji (art. 12 WE), swobodę przedsiębiorczości (art. 43 i nast. WE), swobodę świadczenia usług (art. 49 i n. traktatu WE) lub prawa podstawowe ustanowione przez prawo wspólnotowe (prawno-wspólnotową zasadę równego traktowania), ponieważ jego skutkiem jest, iż obywatele Unii, którzy nie zamieszkują na terytorium danego państwa są pozbawieni możliwości skorzystania ze zwolnień podatkowych przewidzianych w art. 24 ust. 2 szóstej dyrektywy (uregulowanie szczególne dla małych przedsiębiorstw), podczas gdy obywatele Unii, którzy zamieszkują w danym państwie, mogą domagać się tego zwolnienia podatkowego, o ile dane państwo członkowskie przewiduje, zgodnie z dyrektywą, zwolnienie podatkowe dla małych przedsiębiorców
- 2) Czy sformułowanie „dostaw towarów i świadczenia usług przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny” zawarte w art. 283 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽³⁾ (zwanej dalej „dyrektywą o systemie podatku VAT”) oraz uregulowanie transponujące ten przepis do prawa krajowego naruszają Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską (zwany dalej „TWE”), w szczególności zasadę niedyskryminacji (art. 12 traktatu WE), swobodę przedsiębiorczości (art. 43 i n. traktatu WE), swobodę świadczenia usług (art. 49 i n. traktatu WE) lub prawa podstawowe ustanowione przez prawo wspólnotowe (prawno-wspólnotową zasadę równego traktowania), ponieważ jego skutkiem jest, iż obywatele Unii, którzy nie mają siedziby w danym państwie członkowskim są pozbawieni możliwości skorzystania ze zwolnień podatkowych przewidzianych w art. 282 i nast. dyrektywy o systemie podatku VAT (uregulowanie szczególne dla małych przedsiębiorstw), podczas gdy obywatele Unii, którzy mają siedzibę w danym państwie członkowskim mogą domagać się tego zwolnienia, o ile dane państwo członkowskie przewiduje, zgodnie z dyrektywą, zwolnienia podatkowe dla małych przedsiębiorców?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy sformułowanie „jak również dostawy towarów i usług dokonywane przez podatnika niezamieszkałego na terytorium kraju” zawarte w art. 24 ust. 3 i art. 28i szóstej dyrektywy jest nieważne w rozumieniu art. 234 lit. b) traktatu WE?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Czy sformułowanie „dostaw towarów i świadczenia usług przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny” zawarte w art. 283 ust. 1 lit. c) dyrektywy o systemie podatku VAT jest nieważne w rozumieniu art. 234 lit. b) traktatu WE?
- 5) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: Czy pod pojęciem „rocznego obrotu” w rozumieniu załącznika XV do Traktatu między Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Republiką Portugalską, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (państwami członkowskimi Unii Europejskiej) a Królestwem

Norwegii, Republiką Austrii, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji, dotyczący przystąpienia Królestwa Norwegii, Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji do Unii Europejskiej wraz z aktami końcowymi (Traktat o przystąpieniu do UE), część IX „Opodatkowanie”, pkt 2, lit. c), względnie w rozumieniu art. 24 szóstej dyrektywy⁽⁴⁾, należy rozumieć obrót uzyskany w danym roku w określonym państwie członkowskim, w którym ma zostać zastosowane uregulowanie dla małych przedsiębiorców, czy też obrót uzyskany w danym roku przez przedsiębiorcę na całym terytorium Wspólnoty?

- 6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte: Czy pod pojęciem „rocznego obrotu” w świetle art. 287 dyrektywy o systemie podatku VAT należy rozumieć obrót uzyskany w danym roku w określonym państwie członkowskim, w którym ma zostać zastosowane uregulowanie dla małych przedsiębiorców, czy też obrót uzyskany w danym roku przez przedsiębiorcę na całym terytorium Wspólnoty?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 384, s. 47

⁽³⁾ Dz.U. L 347, s. 1

⁽⁴⁾ Dz.U. 1994 C 241, s. 335

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Trani (Włochy) w dniu 6 marca 2009 r. — Francesca Sorge przeciwko Poste Italiane SpA

(Sprawa C- 98/09)

(2009/C 129/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Trani (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Francesca Sorge

Strona pozwana: Poste Italiane SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) czy wykładni klauzuli 8 porozumienia ramowego stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70/WE należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się przepisom wewnętrznym (takim jak art. 11 i art. 1 dekretu ustawodawczego nr 368/2001), które w wykonaniu dyrektywy 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony,

zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, uchylili art. 1 ust. 2 lit. b) ustawy nr 230/1962, w świetle którego „umowa o pracę na czas określony może zostać zawarta: gdy zatrudnienie” następuje „celem zastąpienia nieobecnych pracowników” mających „prawo do zachowania miejsca pracy, o ile w umowie o pracę na czas określony” wskazano „nazwisko zastępowanego pracownika i powód zastępstwa”, zastępując go uregulowaniem nie przewidującym takich obowiązków w zakresie specyfikacji?

- 2) w przypadku twierdzącej odpowiedzi na poprzednie pytanie, czy sąd krajowy jest zobowiązany odmówić stosowania wewnętrznego przepisu sprzecznego z prawem wspólnotowym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Rzeczpospolita Polska) w dniu 11 marca 2009 r. — Polska Telefonia Cyfrowa Sp. z o. o. przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Sprawa C-99/09)

(2009/C 129/10)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Polska Telefonia Cyfrowa Sp. z o. o.

Strona pozwana: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Pytania prejudycjalne

Czy art. 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej)⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ regulacyjny państwa członkowskiego zapewniając, aby bezpośrednie obciążenia abonentów nie zniechęcały do korzystania z dodatkowej usługi przeniesienia numeru, ma obowiązek uwzględnić koszty ponoszone przez operatorów sieci telefonii ruchomej w związku z wykonywaniem takiej usługi?

⁽¹⁾ Dz. U. L 108, str. 51; Polskie wydanie specjalne Rozdział 13 Tom 29 str. 367